

РОБЪРТ БЛОХ
ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ ЧЕРНАТА
СЪБОТА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, —

chitanka.info

Всичко започна в Лос Анджелис в една септемврийска вечер преди три години. Двамата с Лес Кинсайд се разхождахме лениво по Мейн стрийт. Лес е асистент-режисьор в студиото, където завеждам отдела за връзки с обществеността и пристигането му в Лос Анджелис имаше съвсем конкретна причина — тъкмо набираше подходящи престъпни мутри за второстепенни роли в един гангстерски филм. Лес беше смахнат на тази тема — винаги държеше всичко да е истинско, автентично, вместо жалките имитации, които ни пробутваха от актьорското бюро.

Вървахме вече доста време, зад нас бяха останали китайският квартал, капанът за туристи, или иначе казано Олвера стрийт и бордеите в началото на Мейн стрийт, пред които стояха наредени евтими филипински проститутки, а от горните етажи се носеха крясъците на пиянските компании от съботната вечер.

И двамата вече се бяхме поуморили. Предполагам, че това бе една от причините, поради която решихме да се отбием в този порутен малък салон за представления.

— Да поседнем за малко, — предложи Лес, — уморен съм.

Да си призная честно и аз нямах нищо против да подремна на някое долнопробно шоу. Не изпитвах никакъв интерес към местните представления, но възможността да подгъна изнурените си нозе ме накара да се съглася с радост. Купих билети, двамата влязохме и се настанихме удобно. Наложих се да преживеем два бурни стриптийза, после няколко неумело изпълнени фокуса, преди най-сетне да обявят, че е дошло времето за „Гранд финала“. Изглежда такъв е обичаят по тези места — салонът бе затъмнен и екранът блесна в ярка светлина.

И двамата мигновено се приготвихме да подремнем. Филмите, които показват в подобни салони са от така наречения „прогонващ“ тип — целта им е да изпразнят колкото се може по-бързо заведението. Още при първите гръмки имена на участниците аз изпружих крака, склопих очи и мислено се помъчих да се пренеса в царството на Морфий.

Остро сръгване в ребрата ме върна обратно към реалността. Наведен към мен Лес шептеше нещо развълнувано.

— Гледай — той отново ме ръгна за да прогони съня от отпуснатото ми тяло. — Виждал ли си някога нещо подобно?

Погледнах към екрана. Не знам какво очаквах да видя, но това което съзрях бе — ужас.

Видях затънтено селско гробище, потънало в сенките на стари дървета, през които се прецеждаше бледата светлина на среднощната луна. Гробището беше невероятно старо, с изгнили от времето надгробни камъни, които стърчаха като пипала към нощното небе.

Камерата се спря върху един прясно изкопан гроб. Музиката ставаше все по-силна, развръзката приближаваше. Ала докато гледах, аз забравих за камерата и филма. Всичко пред мен беше истинско — една ужасна реалност.

И тогава гробът помръдна.

Почвата в основата на надгробния камък започна да се тресе и полюшва, сякаш отдолу нещо се надигаше. Нещо отвътре. Движението беше бавно, но неумолимо, ужасно. Няколко малки буци пръст се изтърколиха встрани. Последваха ги по-големи буци. След тях потекоха ручейчета от пръст и камъчета, огрени от бледите лунни лъчи... а между тях вече се появяваше нещо.

И това нещо... съвсем скоро щеше да се надигне. В този миг за пръв път почувствах страх. Аз... не исках да гледам повече. Това, което се гърчеше отдолу беше... нечовешко.

И въпреки това не откъсвах очи. Трябваше да видя как се... надига. Още няколко едри буци се изтърколиха и изведнъж осъзнах, че гледам право в мрака на гроба, който бе зинал като страшна паст срещу луната. А нещото идваше отдолу.

Нещото се плъзна през дупката и заопипва ронливия ѝ край. То сграбчи земята наблизо и в светлината на демоничната луна, изведнъж осъзнах, че това е човешка ръка. Крехка, бяло човешка ръка, по която бе полепнала разложена плът. Ръка на скелет...

Още една ръка с дълги, извити нокти се показва и започна да рови в пръстта. Двете ръце стърчаха до лактите — голи, лишени от плът.

Ръцете се гърчеха върху гроба като бели, прокажени змии. Ръце на кадавър, на надигащ се от дълбините труп. И в мига, в който тялото се показва, луната бе забулена от облаци. Светлината изчезна и в сянката се виждаше само някакъв мрачен силует. Нищо не можех да различа, но бях благодарен за това.

Но изведнъж облакът започна да се отдръпва от луната. Само след секунда щях да зърна неговото лице. Лицето на нещото от гроба,

на онова, което трябваше да гние под земята — какво ли бе то?

Сенките се отдръпнаха. От гроба се надигна прегърбена фигура и погледна към мен. Разтворих очи и видях...

Е, предполагам, че всеки от вас е гледал „филми на ужасите“. Знаете, какво показват там най-често. „Човекът-маймуна“, „маниакът-убиец“ или пък „мъртвешката глава“. Натруфени с грим артисти, или светещи черепи.

Но аз не видях нито едно от тези неща. Вместо това съзрях ужасът. В началото помислих, че виждам лицето на дете, не, не на дете, а на мъж с душата на дете. Лице на поет, може би, спокойно и вдъхновено. От двете страни на високото чело се спускаха дълги кичури, веждите бяха извити като арки над склопените очи. Носът и устата бяха тънки и фино изваяни. Някакъв неземан покой се излъчваше от това лице. Сякаш човекът не спеше, а се намираше в състояние на каталепсия, или сомнанбулизъм. И изведнъж лицето стана по-голямо, луната блесна и аз видях...

Ярката светлина сякаш подчерта неуловимите на пръв поглед щрихи на злото. Тънките устни бяха сгърчени като пиявици. Ноздрите зловещо потрепваха. Плътта на челото бе разложена до слуз, косите бяха мъртви, покрити също със засъхнала слуз. Тъмни сенки потрепваха под склопените очи. Ужасните сгърчени ръце се надигнаха към лицето и задраскаха с нокти по клепачите. Очите се отвориха.

Бяха широки, невиждащи, в тях гореше пламък и вътре беше... гробът. Това бяха очи, склопили се, когато животът си бе отишъл и отворили се наново в ковчега под земята. Очи, които бяха видели как се разлага плътта, а душата напуска тялото, гърчейки се като умиращ червей. Неземан живот блестеше в тези очи, живот толкова страшен, че да накара дори един труп да се надигне от гроба. Това бяха гладни очи — и когато се огледаха, в тях проблесна триумф. Това бе глад за света, така както Смъртта може да жадува за Живота. Като факли грееха тези очи от бледото лице на трупа.

Кадаварът закрачи. Пристъпваше бавно между надгробните камъни и се катереше по улегналите стари гробове. После пое през тъмната гора, докато най-сетне стигна до пътя. Трупът се спря на пътя и се огледа... бавно, бавно.

Когато съзря светлините на близкото село, в очите му отново блесна глад. Смъртта се готвеше да закрачи сред хората.

Гледах всичко това като хипнотизиран. Бяха изминали само няколко минути, но ми се струваше, че са били векове. Филмът продължаваше. Двамата с Лес не бяхме разменили нито дума.

Сюжетът нататък ми бе добре познат. Мъртвият естествено се оказва учен, чиято жена избягала с един млад доктор. Докато го лекувал от тежко страдание, докторът приложил мощен наркотик с каталептично действие.

Диалогът бе на чужд език, почти нищо не разбирах. Всички актьори ми бяха непознати, необичайна бе и операторската работа.

Направи ми впечатление една сцена, в която мъртвият мъж бе поставен на трона по време на церемония на Черното сборище. На жертвоприношение бе подложено едно малко дете... спомням си очите му, когато пронизваше детето с нож...

И през целия филм той продължаваше... да се разлага. Поклонниците на Черното сборище го олицетворяваха с пратеника на Сатаната и не след дълго отвлякоха жена му, за да я пожертват в негова чест... последва сцена, в която изплашената до смърт жена разпозна своя полуразложен съпруг и ужасната прокоба в гласа му, когато той ѝ разкри своята тайна... след това финалното преследване на сатанинските поклонници до техния каменен олтар в планината... и накрая смъртта на възкръсналия от гроба.

Останал почти само един гол скелет, целият надупчен от куршумите на докторът и неговите съседи, мъртвият се свлече на своя каменен трон. И докато очите му се обръщаха към своята втора смърт, устните му мълвяха последна молитва към Сатаната. Скелетът запълзя към ритуалния огън и след това се загърчи в пламъците му. И когато се надигна за последен път, той гледаше не нагоре към небето, а надолу — в земята. Огнена паст се разтвори внезапно под него и той изчезна в дълбините. Господарят бе призовал своето черно създание...

Всичко беше изпълнено с такива гротескни щрихи, че донякъде напомняше мрачна приказка. Когато най-сетне филмът свърши и от оркестъра шумно провъзгласиха следващото „голо шоу“ ние се надигнахме от седалките, сякаш едва сега осъзнавахме къде се намираме. Почти всички останали зрители изглеждаха не по-малко стреснати от нас самите. Те се оглеждаха един друг с широко отворени очи, мърмореха объркано на различни езици и изглежда бяха изгубили всякакъв интерес към предстоящото ново „тържество на плътта“.

Колкото и банален и стереотипен да изглеждаше сюжетът на този филм, актьорът в главната роля бе успял да му вдъхне някаква неуловима, но ужасяваща реалност. Той познаваше смъртта, очите му я познаваха. А гласът му бе като гласът на възкръсналия Лазар.

Нямаше какво да си кажем с Лес. И двамата бяхме под впечатление на преживяното. Последвах го мълчаливо, докато се изкачваше по стълбите към кабинета на управителя.

Едуард Релч ни посрещна намръщен на бюрото си. Появата ни изглежда не предизвика в него никаква радост. Когато Лес го запита откъде е купил филма той отвори уста и избълва цял куп проклетия.

Научихме, че „Завръщане към Черната Събота“ е бил изпратен от една агенция, на която наскоро поръчали „уестърн“, а вместо него по погрешка се появил този „гаден европейски боклук“. Отвратителен филм за едно заведение, където се разсъбличат дами! Публиката се тресяла от страх, а на това отгоре филмът не бил и на английски! Воняща задокоеанска измислица!

Трябваше да мине известно време, преди да успеем да измъкнем името на агенцията, от сквернословещите устни на управителя. Само след пет минути Лес Кинсайд вече разговаряше с директора на агенцията, а след час влязохме в неговия офис. На следващата сутрин Кинсайд отиде на среща с големия шеф, а малко по-късно през деня ми бе разрешено да оповестя на обществеността, че Карл Йорла, звездата на австрийското кино на ужаса е дал телеграфически съгласието си да работи в нашето студио и че отпътува за щатите незабавно.

Материалите бяха подготвени и отпечатани незабавно. Но след като попремина първоначалния шум, изведнъж се досетих за нещо. Всичко бе станало прекалено бързо, а в действителност ние не знаехме нищо за Йорла. Последващите запитвания до колеги в Германия и Австрия не ни дадоха допълнителна информация за неговия личен живот. Очевидно участието му във „Завръщане към Черната Събота“ е било дебютно. Името му бе абсолютно неизвестно. Филмът бе попаднал съвсем случайно, по погрешка, в агенцията и досега не бе показван никъде другаде в щатите. Нямахме представа за възможната реакция на публиката, а и не можехме да го пуснем по екраните преди да преведем поне заглавието и субтитрите.

Бях в задънена улица. Притежавахме правата на нещо, което можеше да се превърне в хит на годината, а аз не разполагах с

достатъчно информация дори за рекламни материали!

Донякъде успокояващ бе фактът, че Карл Йорла ще пристигне след две седмици. Казаха ми да се заема с него веднага щом се появи, а след това да зaley рекламните агенции с материали от живота му. Трима от най-добрите ни сценаристи вече разработваха специален проекто-сценарий посветен на него, под вещото ръководство на самия шеф. Проектът се движеше в познатите рамки от чуждестранния филм, темата „възкръсване от смъртта“ бе доста популярна.

Самият Йорла пристигна на седми октомври. Настанихме го в хотел и преди още да си отдъхне се заехме с него.

За пръв път се срещнах с Йорла в малката съблекалня, която му бе предоставена. Никога няма да забравя онзи следобед на нашата първа среща, непосредственото ми впечатление от него, след като отворих вратата.

Не знам какво точно очаквах да видя. Но това, което видях ме порази. Защото Карл Йорла беше същият онзи току-що излязъл от гроба мъртвец, само че на живо.

Плътта му естествено не беше изгнила. Но той беше висок и прегърбен съвсем като трупът от филма, лицето му беше призрачно бледо, а около очите му имаше виолетови кръгове. И това бяха същите мъртвешки очи от филма, очи познали мрака и смъртта!

Той ме поздрави с гробовен глас на отсечен английски. После ми се усмихна, малко смутено, но в очите му се четеше все същата празнота.

След като преодолях първоначалното объркване, обясних му с какво се занимавам и какво очаквам от него.

— Никаква общественост — засрича в отговор Йорла. — Не желае да разказва за мои дела пред никого.

Отвърнах с обичайните аргументи. Не знам каква част от речта ми достигна до него, но Йорла си оставаше неумолим. Научих съвсем малко — че бил роден в Прага, живял в заможна семейство до депресията, а във филма се съгласил да участва по молба на негов приятел режисьор. После режисьорът заснел познатия ни филм, който бил предназначен за съвсем ограничен кръг от приятели. Но по погрешка, едно от копията попаднало в каналите за масово разпространение. Цялата тази история се оказа една голяма грешка. Но

тъй като Карл Йорла отдавна мечтаел да напусне Австрия, поканата от американската филмова компания му се видяла удобен повод.

— След като филм появи, аз в лоша светлина пред мои приятели — обясни бавно той. — Те не желае да се показва това, церемонията.

— Черното сорище? — попитах аз. — Те са ваши приятели?

— Да. Пок-лонници на Луцифер. Всичко беше наистина.

Шегуваше ли се? Не — по лицето му се четеше, че е искрен. Нямаше място за насмешка в тези сумрачни очи. И изведнъж започнах да осъзнавам, какво е разкрил пред мен — че той самият е от поклонниците на дявола. А също и неговия приятел — режисьорът. Заснели са този филм за вътрешна употреба в тяхната мистична среда. Нищо чудно, че е бързал да избяга зад граница!

Всичко това изглеждаше невероятно, ако нямах известна представа за Европа и за мрачния северняшки ум. В наши дни многобройни са поклонниците на дявола в Будапеща, Прага и Берлин. И Карл Йорла, актьор от филм на ужасите признаваше пред мен, че е един от тях!

— Каква история! — възкликнах аз. Но после осъзнах, че подобно нещо разбира се не може да бъде отпечатано.

За Борис Карлоф например, често се пишеше, че бил изключително добродушен човек, отдаден изцяло на своята овощна градина. Луджоси се представяше като чувствителен невротик, измъчван от ужасните роли, които го карат да изпълнява в киното. Атуил беше известен със своята общителност и контактност. За Питър Лоре пък казваха, че и на мравка правел път и че от ученик мечтаел да играе комедийни роли.

Не, никакъв начин нямаше да разгласим тази история за принадлежността на Йорла към тайното общество на поклонниците на Сатаната. А що се отнася до личния си живот, на тази тема той бе ужасно сдържан.

След края на това незадоволително интервю потърсих Кинсайд. Разказах му за наученото и поисках от него съвет. И получих.

— Да използваме една традиционна, но позабравена легенда — възкликна Кинсайд. — Човекът-мистерия. Нищо няма да казваме за него, докато не се появи по екраните филмът. Струва ми се, че след това нещата ще потръгнат от само себе си. Този човек е цяла съкровищница. Така че не го безпокой, а чакай да излезе филмът.

Така и направих. Изоставих всякакви опити да науча нещо повече за живота на Карл Йорла и сега съм благодарен за това свое решение.

Сценарият най-сетне беше завършен и одобрен. Декорът беше издигнат на сцена Четири. Йорла посещаваше всеки ден студиото, Кинсайд се бе нагърбил със задачата да го учи на английски. Имаше една-две сцени, в които се налагаше да каже по няколко изречения и Йорла, по думите на Лес, се оказа блестящ ученик.

Но самият Лес не беше доволен от развитието на нещата. Един ден, само седмица преди да започнем снимките, той се появи при мен и изплю камъчето. На пръв поглед говореше безгрижно, но веднага се досетих че е доста обезпокоен.

Същината на историята се оказа проста. Йорла започвал да се държи странно. Отказвал да даде на хората в офиса адреса си, а хотелът напуснал само няколко дни след като пристигнал в Холивуд.

Но нещата не свършваха до тук. Йорла категорично отказвал да обсъжда ролята си и проблемите свързани с нея. Изглеждал напълно безразличен към предстоящия филм и в разговор с Кинсайд признал чистосърдечно, че единствената причина за подписването на контракта била възможността да напусне Европа.

Разказал на Кинсайд онова, което вече ми бе съобщил — за поклонниците на Сатаната. Но намекнал и още. Казал че напоследък го следят, споменал нещо за „отмъстителите“ и „ловци, които дебнели своята плячка“. Изглежда смятал, че мъртвешкият култ му се гневял, задето издал някои от неговите тайни и го смятал единствено отговорен за излизането по екраните на „Завръщане към Черната Събота“. Ето защо отказвал да съобщи своя адрес и да разказва за предишния си живот. Освен това, категорично настоявал да се снима само с многопластов грим, за да не бъде разпознат. Чувствал, че е под непрестанно наблюдение, че зад гърба му се прокрадва някой. Наоколо имало прекалено много чужденци.

— Какво, по дяволите, да правя с такъв човек? — избухна Кинсайд, след като ми разказа всичко това. — Той е един побъркан глупак. Принавам, че прекалено много прилича на своя прототип от филма, за да ми хареса. Да го видиш само как непрестанно дърдори за разни церемонии и жертвоприношения. Вярва във всяка своя дума и, нека да ти кажа честно: дойдох при теб заради онова, което ми каза

тази сутрин. Когато влезе в офиса, отначало дори не го познах. Причината не беше само в черните очила и перуката. Променил се бе самият той. Тресеше се като желе и беше още по-прегърбен от всякога. А когато заговори, гласът му беше като грачене на граблива птица. А след това ми показа това.

Кинсайд ми подаде една изрезка. Беше от лондонския „Таймс“, само няколко изречения, в които се споменава за странните обстоятелства около смъртта на Фриц Оммен, австрийски филмов режисьор. Намерили го обесен в една парижка мансарда, тялото му било ужасно обезобразено, споменава се за изрязан на корема му разкривен кръст, от който се показвали разкъсаните му вътрешности. Полицията продължаваше да издирва убицеца...

Върнах му мълчаливо изрезката.

— И какво? — запитах след известна пауза. Но вече се досещах за отговора.

— Фриц Оммен, — изрече с бавен глас Кинсайд, — беше режисьор на филма, в който играеше Карл Йорла, онзи, за когото Йорла твърдеше, че е един от поклонниците на дявола. Йорла каза, че Фриц избягал в Париж, но очевидно и там са го открили.

Мълчах.

— Каква бъркотия — изръмжа Кинсайд. — Предложих на Йорла да го поставим под полицейска охрана, но той отказа. Повече не мога да настоявам. Всичко което се иска от него, според контракта, е да участва в снимките. Но виждам, че вече е на предела си. А и аз също.

При тези думи Кинсайд изхвърча навън. С нищо не можех да му помогна. Седях и си мислех за Карл Йорла, който вярваше в демони и в Сатаната, прекланяше се пред тях и накрая ги предаде. Бих могъл да се усмихна на всичко това, ако не бях надзърнал в очите на този човек и не бях съзрял злото, което се таи в тях. Той знаеше! В този миг, за пръв път се почувствах щастлив, че не успяхме да направим животът на Карл Йорла обществено достояние. Може би съм имал предчувствие.

През следващите няколко дни виждах Йорла все по-рядко. Но слуховете вече бяха плъзнали. Пред вратите на студиото все по-често се мяркаха „чуждестранни“ зяпачи. Някой направи опит да мине с колата си през бариерата. В тълпата туристи пред сцена Шест заловиха човек, който носеше под сакото си автоматичен пистолет. Малко преди

това го видели да надзърта през прозорците на офиса. Отведоха го в полицейския участък, но мъжът категорично отказваше да говори. Разбра се, че бил германец...

Всяка сутрин, Йорла спираше пред студиото със своята раздрънкана таратайка. Целият се бе омотал, непрестанно се препъваше и блъскаше. Отказваше да разговаря с когото и да било. Наел бе двама въоръжени мъжаги, които го придружаваха навсякъде.

След няколко дни дойде новината, че немският терорист проговорил. Очевидно бил душевно болен... бълнувал несвързано за „Черния култ на Луцифер“, в който членували не малко чужденци от града. Това било тайно общество от поклонници на дявола, което поддържало мъгляви връзки с Европа. Той бил „избран“ за оръдие на отмъщението. Повече не посмял да каже, но все пак съобщил някакъв адрес, на който полицията можела да залови членовете на култа. Това било някаква пустееща изоставена къща в един затънтен район на Глендейл. Естествено, там не открили никого. Къщата била доста зловеща на вид, отдолу дори имало тайно подземие, но изглеждала необитаема. Германецът бил изпратен на преглед при психиатър.

Всичко това внесе смут в душата ми. Знаех нещичко за чуждестранните колонии в Лос Анджелис и Холивуд, какви ли не странни и мистериозни птици се бяха събрали из този край. Чувал бях, че дори известни филмови звезди понякога се забърквали с подобни съмнителни компании и изпадали под влияние на окултисти от далечни страни. А Йорла изглеждаше ужасно напласен.

Същият следобед се опитах да проследя неговата черна кола, след като напусна студиото и се отправи към тайното си убежище, но в каньона Топанга му изгубих дирите. Някъде по здрач, колата се стопи сред хълмовете и скоро разбрах, че не ще мога да я намеря. Йорла беше изградил свои методи за защита и не успееше ли, ние в студиото само щяхме да загубим.

Това беше в деня, когато той изчезна. Във всеки случай, на следващия ден не се появи в студиото, а само след два дни започвахме снимките. Шефът и Кинсайд бяха като побъркани. Съобщиха в полицията, а аз направих всичко възможно да успокоя нещата. Когато и на следния ден Карл Йорла не се появи в студиото, отидох при Кинсайд и му разказах за преследването в каньона Топанга. Полицията се захвана за работа. На сутринта трябваше да започнем снимките.

Прекарахме една безсънна нощ в безплодно бдение. Никакви новини. Дойде утрото и в очите на Кинсайд, когато обърна взор към мен, се четеше безмерно отчаяние. Двамата се изправихме мълчаливо и поехме към закусвалнята. Чувствахме изгаряща нужда от черно кафе, нямахме никакви сведения от полицията. Минахме покрай сцена Четири, където екипът на Йорла вече се подготвяше за снимки. Ударите на чуковете бяха като зловещи акорди на съдбата. Знаехме, уверени бяхме, че днес Йорла не ще се изправи пред камерите.

От близкия офис изскочи Блескайнд, режисьорът на неназования и нероден шедьовър на ужаса.

— Някакви новини? — изхриптя той и сграбчи с пухкавите си ръчички ревера на Кинсайд.

Кинсайд бавно поклати глава. Блескайнд стисна цигарата си със зъби.

— Ние започваме — заяви той. — Ще заснемем епизодите без Йорла. Ако не се покаже, докато приключим с тях, ще наемем друг актьор. Не можем да чакаме — след тези думи режисьорът се понесе към сцената.

Вдъхновен от някаква внезапно хрумнала му мисъл Кинсайд ме сграбчи за ръкава и ме задържа след режисьора.

— Да видим началните снимки — предложи той. — Искам да разбера с какво ще започнат.

Влязохме на сцена Четири.

Пред нас се извисяваше готически замък, старинният дом на барон Улмо. Мрачна, порутена сграда от камък, от която навяваше прокоба. Обвита в паяжини, покрита с прах, изоставена от хората и превърнала се в свърталище на плъхове през деня и на неземни ужаси, през нощта. Отпред се издигаше олтар, но олтар на злото, огромна маса издялана от черен камък, на който барон Улмо и неговия демоничен култ вършеха ужасяващите си жертвоприношения. В този момент, барон Улмо лежеше погребан в шахтата под олтара. Така гласеше легендата.

Според сценария, в началото на първата сцена героинята на филма Силвия Ченинг разглеждаше замъка. Тя току що го бе наследила и бе дошла да го види със своя млад съпруг. Предстоеше ѝ за пръв път да зърне олтара и да прочете издялания в основата надпис. Произнесени на глас, тези думи бяха мистична клетва, която щеше да

пробуди Карл Йорла в ролята на барон Улмо от неговия мъртвешки сън. След това баронът се надига от криптата и прави няколко крачки. Тук свършваше първа сцена, продължението не можеше да бъде заснето поради отсъствието на Йорла.

Обстановката бе великолепно пресъздадена. Веднага след като започнаха снимките двамата с Кинсайд се настанихме зад режисьора Блескайнд. Силвия Ченинг излезе на сцената, подадоха сигнал, блеснаха прожектори и действието започна.

Играеше се пантомима. Силвия направи няколко колебливи крачки по покрития с паяжини под, изведнъж забеляза олтара и се зае да го разглежда. Наведе се да прочете надписа, после го прошепна на глас. Разнесе се механична скърцане и капакът на разположената под олтара крипта започна да се повдига. Олтарът се завъртя встрани и разкри входа към мрачната шахта. Камерите уловиха в едър план лицето на Силвия. Тя трябваше да надзърне в криптата и да изобрази на лицето си ужас. Силвия се справяше чудесно. Според сценария, на дъното под нея лежеше мъртвият барон Улмо.

Блескайнд се готвеше да прекрати заснемането. И изведнъж...

Нещо се надигна от криптата!

Това нещо бе мъртво — това бе самият ужас, с маска от разкапана плът. Хилавото му тяло бе обвито в раздърпани парцалаци, а на гърдите му аленееше кървав кръст — изрязан дълбоко в кожата. В очите блестеше прокоба. Това бе самият барон Улмо, възкръснал от мъртвите. Това беше Карл Йорла!

Гримът бе майсторски наложен. Очите му гледаха мъртвешки, точно както в предишния филм. Устните бяха сгърчени, в мрака зад тях белееха закривените му зъби. Но най-поразително от всичко бе видът на това кърваво разпятие.

При ненадйната поява на Йорла, Блескайнд за малко щеше да си глътне цигарата. Но той бързо се овладя и даде сигнал на оператора да продължи снимките. Всички следяхме напрегнато сцената.

Йорла играеше по-добре от всякога. Помръдваше бавно и вдървено, както подобава на един възкръснал труп. Докато се надигаше мъчително от криптата, на лицето му бе изписана агония. Сцената беше безшумна, Силвия бе припаднала. Но устните на Йорла потрепваха и до ушите ни достигна безгласният му шепот, от който появ ужас. Сега вече трупят се бе подал наполовина от своя гроб. Той

се люшна напред, като не спираше да шепти. Кървавото разпятие блестеше на гърдите му... и изведнъж си спомних, че такъв кръст е имал на гърдите си и Фриц Оммен — убитият австрийски режисьор. Ето значи откъде му е хрумнала идеята на Йорла.

Трупът се наведе напред... всеки миг щеше да излезе от гроба... изправи се... и изведнъж тялото се вдърви и се свлече обратно в криптата.

Не знам кой започна да крещи пръв. Но крясъците продължиха и след като някои от сценичните работници изтичаха и надникнаха в криптата.

Аз също закрепях, когато погледнах вътре.

Защото криптата беше съвършено празна.

Бих искал историята да приключи дотук. Вестниците не писаха почти нищо. В полицията се постараха да потушат всичко. Нашите шефове се държаха така, сякаш въобще не съществуваше такава продукция. Но събитията не приключиха дотук. Имаше и продължение на ужасяващия епизод, разиграл се на сцена Четири.

Двамата с Кинсайд заобиколихме режисьора. Нямахме нужда от обяснения, пък и по какъв разумен начин би могло да се обясни видяното току що от нас?

Йорла бе изчезнал. Никой не го бе виждал да влиза в студиото. Никой не му бе помагал да си сложи грим. Никой нямаше представа, че е бил криптата. Беше се появил на сцената и после бе изчезнал. Криптата беше празна.

Такива бяха фактите. Тогава Кинсайд взе нещата в свои ръце. Незабавно нареди да проявят филма, но се оказа, че и двамата техници са припаднали. Мина известно време преди да се преодолее и това затруднение. Най-сетне тримата се настанихме в прожекционната зала и на екрана блесна ярка светлина.

Ето я и сцената — Силвия прави няколко крачки, прочита клетвата, криптата се отваря и тогава... Боже мой!...отвътре не се показва нищо!

Не, не съвсем нищо. Във въздуха се поклащаше блестящо алено разпятие, изрязано от кървяща плът. Но Йорла не се виждаше никакъв! Само кървящият червен кръст и сетне от високоговорителите се разнесе зловещият шепот.

Йорла... или онова, което бе излязло от криптата... бе прошепнало няколко неразбираеми думи. И микрофонът ги бе уловил. И макар на екрана да виждахме само кървавия белег, гласът на Йорла стигна до нас от нищото. Чухме го да повтаря нещо отново и отново, докато пропада обратно в криптата.

И това, което повтаряше, беше някакъв адрес в каньона Топанга.

Светлината в залата блесна и ние я посрещнахме с благодарност. Кинсайд се свърза с полицията и им съобщи за научения адрес.

Зачакахме да ни позвънят обратно. Никой от нас не заговори. Мислите ни бяха при Карл Йорла, поклонникът на Сатаната предал своята вяра и за страшното отмъщение, което бе надвиснало над него. Спомнихме си за ужасяващата смърт на режисьора и за кървавото разпятие на гърдите му, мислехме за тайнственото изчезване на Карл. А пред очите ни беше само онази сияйно-кървава звезда, която плуваше на екрана, докато гласът на Йорла шептеше злобно...

Телефонът иззвъня.

Вдигнах слушалката. Обаждаха се от полицията. Изслушах първите няколко изречения. После съм припаднал.

Дойдох на себе си след няколко минути. Още известно време ми беше необходимо преди да успея да заговоря.

— Открили са тялото на Карл Йорла на адреса, който чухме в залата — изрекох с разтреперан глас. — В една колиба горе на хълма. Мъртъв. На гърдите му имало изрязан кръст. Предполагат, че убийството е дело на религиозни фанатици, защото в колибата имало много книги по окултизъм и черна магия. Казаха...

Преглътнах мъчително. Кинсайд ме следеше нетърпеливо.

— Продължавай.

— Казаха, — намерих най-сетне сили, — че Йорла е умрял преди три дни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.